

Pogovori.

Gosp. P. S. v K. Torej „pripravili ste se, prvič kaj poslati med svet“. Če se Vam ni kaj posrečilo dobro, prosite „mile sodbe“. Milo hočemo soditi, a — po pravici. In po tej pravici moramo précej reči, da za naš list niso godne Vaše poslane tri pesmi. Précej, ko smo brali „Pogin gradu Felsenburg. Balada“, smo domnevali, kakšen bo ta „pogin“. In ob začetku: „Kjer groblja mahovita še dandanašnji dan“ smo zmajali z glavo: d a n d a n a š n j i d a n ! To je več kakor preveč. In potem gre dalje v rimani prozi, kako grajščak kolne vročino — da bi on bolje naredil bil, ko bi stvaril sam. Pa se prevleče nebo z oblaki — strese se zemlja in — pretrese se skala, pa „z graščakom vred poslopje pogrezne se v prepad“. Da kliče: „pravičen Bog si, večni, da kaznoval si me —“ je prav lepo — ali motivacija k situaciji se nam zdi prisiljena. Pa poglejte tudi rime: „Trdno je — krasili še.“ „Vrtič je — sprehajal se“; „Danes je — bilo vse“, „Sliši se — si me“ . . . to je tako navadna, prav otroška, ne pa „moška“ rima! Pri drugi: „Hčerka na materinem grobu“ ste pripomnili, da je čudno, da „hčerka“ in ne „hči“ že tika svojo mater. Verjemite, ako bi je „hčerka“ ne tikala — bi jo hči še manj; vsaj pri našem ljudstvu. Posebne ljubezni pa tudi ne klije in priča pesmica, ker je preveč umetna“, ne pa prisrčna. O, le vzemite si v vzgled ono „Hči na grobu matere“: „Jaz sirota ne zaspim!“ So pač misli precēj tiste, a čuti so res „hčerini“. — Že smo rekli nekemu v teh „pogovorih“, da se o

apostrofu in z apostrofom ne bomo prepirali. Če pa Vi pišete: „apostrofiranje v slovenski poeziji ni več v rabi, trobi Stritar“, potem Vam moramo reči, da je to samo svojeglavnost, da ga Vi še rabite, ker bi se mu bili lahko popolnoma izognili. Tudi naša misel je, da je apostrof le slab nadomeščaj za glas; zato ga ne bomo prav nič pogrešali, če ga ne bo v vseh Vaših pesmih, kar jih bodele morebiti še zložili. Če berete lepe pesmi — dobrih naših sedanjih pesnikov, kje ga še najdete? Čemu ga torej nalašč vlečete zopet v rabo? — In kaj naj rečemo slednjič o Vaši „Gazeli“? Vse je prevara! kličete pesimistično in patetično. In da bi se Vam verjela ta trditev, privedli ste kot pričo samega Pilata, o katerem zopet pojasnujete, da je bil skeptik, in ko je rekel: Kaj je resnice, je hotel reči: resnice ni. Ali ste tudi Vi skeptik, da podpirate s takimi razlogi svoj razlog? Potem Vam lahko rečemo tudi: resnica ni — to! In morebiti bodele Vi nam dali „kontra“ — to ni resnica! Sicer pa, če se komu prijatelj v čem zameri, no, ni da bi précej morali vsi ljudje zvedeti, da se je to zgodilo, kakor je malenkostno, če kdo zapoje „o prevarjeni ljubezni“, ki je ogrevala njegovo „neizkušeno“ srce. Želimo, da izpolnite obljubo in pošljete kaj v prozi. Pravite: „kajti, da sem boljši v prozi, in jako slab v vezani besedi, to priznavam sam.“ Drugo priznavamo i mi — prvo bomo priznali, kadar nam kaj določite. Do tedaj: zdravje in pogum!

Koseskega slavnost. Pred dvanajstimi leti se je vzdala v Vrbi spominska plošča originalnemu pesniku in učenjaku dr. Jakopu Zupanu. Ob isti priliki se je sprožila tudi misel, da bi se skoro primerno proslavil bližnji rojak Županov, namreč naš pesnik Ivan Vesel Koseski. Iznova so se svojega rojaka Koseskega spomnili Moravčani letos, o priliki stoletnice njegovega rojstva. Sklenili so vzdati mu v rodni dom spominsko ploščo in z odkritjem te plošče združiti lepo

narodno slavnost. Ta lepa namera jim je krasno uspela, in slavnost Koseskega je bila brez dvombe jedna najmikavnejših in najpri-srčnejših, kar se jih je letos obhajalo širom slovenskega sveta. Godila se je slavnost v 14. dan velikega srpana. Najpreje je bilo cerkveno opravilo v domači cerkvi v Spodnjih Kosezah. Tu je imel prekrasen govor prečast. gosp. Tomo Zupan, ki je v navdušenih, svetim ognjem prešinjenih besedah slavil Koseskega, moža rodoljubnega, pravičnega in